

Nr 4.

Af herr **Olsson** i *Fläbro*, om *upphäfvande af stämpelskatten å inrikes växlar.*

Stämpelskatt å inrikes växlar infördes första gången 1894. Oppositionen mot denna skatteform blef emellertid så stor, att stämpelfrihet beslöts redan 1898. I 1903 års statsverksproposition upptogs förslaget ånyo, men afslogs af Riksdagen. Först 1909 blef sådan stämpelskatt ånyo af Riksdagen införd.

Skälen mot växelstämpelskatten, främst det, att den nästan undantagslöst träffar endast den kapitalsvage och kreditbehöfvande, äro så allmänt kända, att de icke torde behöfva upprepas. Däremot torde ett skäl, som vid behandlingen af en liknande motion vid 1911 års riksdag anfördes, till förmån för nämnda skatt, och hvilket påtagligen i högst väsentlig grad inverkade på utgången, böra omnämnas. Dåvarande statsrådet och chefen för finansdepartementet ansåg nödig försiktighet bjuda, att växelstämpelskatten bibehölls, åtminstone tills visshet vunnits om hur inkomst- och förmögenhetsskatten komme att utfalla. Sistnämnda skatt har emellertid enligt statskontorets generalsammandrag för 1911 blifvit uträknad till ett väsentligt högre belopp än det beräknade. Detta skäl talar således numera snarare för än emot ett upphäfvande af växelstämpelskatten.

På grund af det anförda tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i förordningen den 18 september 1909 angående stämpelafgiften, att stämpelskatt å inrikes växlar ej längre måtte utgå.

Stockholm den 17 januari 1912.

P. Olsson i Fläbro.

I motionen instämmer

D. Persson i Tällberg.